

Dalsbruks dragspelsklubb. Här vid julbasaren i Furulund, fr.v. sittande Sven-Erik Söderholm, Nils-Erik Lindberg, Klas Nyström, Kaj Kulla, Ralf Eriksson och Ralf Nummelin. Stående Anna-Lena Granlund-Blomfeldt, Börje Uggeldal, Anton Nervander och Bertil Haldin. Eriksson håller i omslaget till klubbens sjätte skiva som snart kommer ut.

Mysigt på dragspel

Dragspelstraditionen i Dalsbruk är snudd på legendärisk, men som medlemmarna själva säger i skivhäftet är kanske just swing inte en genre man skulle förknippa med klubben.

Här ska man ändå inte glömma Baltic Jazz - i de här bygderna är man liksom född med swingen i kroppen. Därför är det inte så underligt att slutresultatet är ganska lyckat när klubben tar upp klassiker som "At Last", "Ain't She Sweet" och "Moonlight Serenade".

Ralf Nummelin står för sånginsatserna på flertalet spår och sjunger alldeles trevligt, även om den sista finslipningen på sina ställen kanske saknas. Det stör dock inte

SKIVAN

DDK - Swing & Sweet
Dalsbruks Dragspelsklubb
DDKCD-10

helheten och den **Kaj Kulla**-ledda helheten glider skönt från klassiker till klassiker.

Dragspelen klingar överraskande väl även i den här genren och man glömmer att det faktiskt är en dragspelsklubb mera inriktad på dansband och folkmusik man lyssnar på. Bara att ta på sig dansskorna och hatten och njuta!

I örhänget "Moonlight Serenade" är det trion "Tre Prima Donnor" som står för stämsång. En elege för mycket välutfört värv, stämmorna klingar klart och väl och även de kvistigare harmoni-bytena fungerar utan minsta problem.

Jag hade kanske hoppats på lite mera swing just i den här låten - tempot blir ganska rakt och rättfram. Ett lägre tempo och lite fräschare synkoper hade nog bidragit till ett mera autentiskt intryck. Ingenting som förstör, men något att fundera på till nästa swingskiva.

Hur som helst är det mestadels tight och bra och som nämnt i häftet låter det faktiskt nästan som ett äkta big-

band när dragspelen och violinen får sällskap av två saxofoner.

Självfallet finns en rytmsektion med trummor, bas och gitarr som på ett förtjänstfullt sätt håller ihop det hela. Man märker att hela gänget verkligen velat göra sitt bästa och då brukar det ju bli bra.

Musikalisk kvalitet, speciellt i sådan här musik, handlar ju ändå främst om att verkligen njuta av vad man gör. Slutresultatet blir imponerande helgjutet och man frågar sig än en gång: är det inte så här som underhållningsmusiken ska och borde låta än idag?!